

ב. הבא במועד מבית השביה.

ג. היוצא במועד מבית האסורים.

ד. מנודה שהתיר לו חכמים את נידויו במועד.

ה. מי שנדר שלא לכבס, ובמועד נשאל על נדרו לחכם והתירו.

ו. הזבים, והזבות, והנדות, והיולדות, וכל הטמאים שטהרו במועד^א.

ויש דברים שמותר לכבסם במועד מטעם אחר, והוא, שהם מטנפים תמיד, וגם כשכבסום קודם המועד, צריך לכבסם שוב במועד.

א. מטפחות [=מגבות] הידים.

ב. ומטפחות הספרים^ב.

ג. ומטפחות הספג, שמנגבים בהם עצמם כשיוצאים מבית המרחץ.

כל אלו מנויים במשנתנו, ולהלן יתבאר בעזה"י, שיש אופנים נוספים שמותר לכבס במועד, כגון מי שאין לו אלא בגד אחד, וכן בגדי פשתן. [ראה להלן בדף י"ד ובדף י"ח].

דף י"ד

אבדה לו אבדה ערב הרגל

לעיל נמנו אותם שלא היו יכולים לגלח ולכבס קודם הרגל והותר להם לעשות זאת במועד.

^א ענין זה צריך ביאור, מדוע לא כבסו כשהיו טמאים, וכי אין מכבסים בגדים טמאים. ושמה רגילים להיטנף בטבילה, ומותרים לכבס לאחר הטבילה. שו"ר דברי התוס' בדף י"ח שכתבו - במצורע איירי, דהא מצורע אסור לכבס ... ומסופק אם נאמר כן בעולה מטומאת מת ונבילה שצריך לכבס בגדיו, או אמרינן דוקא מצורע, הואיל ואסור לכבס כל בגדיו שלו. מיהו מה שפירש דבמצורע איירי, קשיא לן, אי אמרינן דמצורע אינו נוהג צרעתו ברגל, אם כן מאי איריא עולים מטומאה לטהרה, אפילו בימי צרעתו נמי מותר לכבס ברגל ... [תוס' בדף י"ח]. ועיי רש"י על דברי תוס' אלו.

^ב י"ג ספריים, שנותנין המטפחות עליהם כשמתפריים, ובמסתפר לכל אותם שהתירו חכמים. וי"ג ספריים. ובירושלמי קאמר עלה, מטפחת הספרים אין מכבסין אותן במי רגלים, מפני הכבוד. ואין נראה לי להביא ראיה דאיירי בכתבי הקדש, דאפילו דאיירי באומן המספר, שייך כבוד המסתפרים, שנותנין אותן בפניהם כשמתפריין, ואין כבוד להם במטונפין. [עיי תוס'].